

บทที่ 22
การประกันชีวิตในภัยที่ต่ำกว่ามาตรฐาน
(SUBSTANDARD INSURANCE)

การประกันชีวิตในภัยที่ต่ำกว่ามาตรฐาน (Substandard Insurance) บริษัท จะต้องพิจารณาถึงคุณสมบัติของผู้เอาประกันก่อนที่จะรับประกันภัยนั้น วิธีการเลือกภัยซึ่งที่กล่าวมาแล้วว่า ภัยที่จะรับประกันได้ต้องเป็นภัยที่อยู่ในระดับมาตรฐานที่บริษัทรับประกันตามปกติ เพื่อบริษัทไม่ต้องเพิ่มการเสี่ยงภัยนั้นมากกว่ากรรมธรรม์อื่น ๆ บริษัทประกันชีวิตก็เช่นเดียวกับการทำเนิษฐกรกิจอื่น ๆ ต้องมีรายได้พอเพียงกับรายจ่าย เบี้ยประกันที่บริษัทเก็บจากผู้เอาประกัน รายหนึ่ง ๆ จะต้องพอ กับจำนวน ความเสี่ยงภัย ที่บริษัทคาดว่า จะต้องมีความรับผิดชอบในอนาคต ถ้าผู้ที่มาขอทำการประกันชีวิตบางคนมีคุณสมบัติต่ำกว่ามาตรฐานที่บริษัทจะพึงรับประกันได้ บริษัทต้องปฏิเสธที่จะรับประกันภัยรายนั้น แต่การกระทำเช่นนี้เป็น การขัดข้องนโยบายของการ ประกอบการ ประกันชีวิต ในการช่วยให้ความมั่นคงแก่สังคม บริษัทจึงต้องหาวิธีการใดวิธีการหนึ่งเพื่อที่จะสามารถรับประกันบุคคลได้ทุกคน โดยบริษัทไม่ต้องเพิ่มการเสี่ยงภัยขึ้น ภัยที่มีคุณสมบัติต่ำกว่ามาตรฐานได้แก่ผู้เอาประกันที่ขาดคุณสมบัติประการหนึ่งประการใด การที่จะรับประกันบุคคลที่มีคุณสมบัติไม่ครบตามมาตรฐาน บริษัทจะต้องเพิ่มอัตราเบี้ยประกันตามอัตราส่วนความเสี่ยงภัย ที่บุคคลนั้นมีมากกว่ามาตรฐานที่กำหนดคือบริษัทอาจรับประกันภัยที่ต่ำกว่ามาตรฐานได้โดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ :-

(๑) **เพิ่มอายุผู้เอาประกัน (Rate-up the age)**

คือ บริษัทจะรับประกันผู้ขอเอาประกันโดยเงื่อนไขและกรรมธรรม์เช่นเดียวกับผู้เอาประกันคนอื่น ๆ ทุกประการ แต่บริษัทจะเพิ่มอายุของผู้เอาประกันนี้ในการคำนวณเบี้ยประกัน เช่นผู้ขอเอาประกันมีอายุ ๓๕ ปี บริษัทอาจคำนวณเบี้ยประกันโดยถือว่าบุคคล

นั้นมียุ ๔๐ ปีเป็นต้น วิธีการเช่นนี้ เหมาะแก่บุคคลที่ขาดคุณสมบัติที่จะเอาประกันได้ เนื่องจากอายุ วิธีเพิ่มเบี้ยประกันนี้บริษัทจึงสามารถลดจำนวนความเสี่ยงภัยให้เหลือเท่ากับจำนวนความเสี่ยงภัยที่บริษัทจะพึงมี ถ้าเป็นภัยที่มีอัตราเบี้ยประกันปกติ การเก็บเบี้ยประกันโดยเพิ่มอายุชั้น มิใช่เป็นการเพิ่มค่าต้นทุนแก่ผู้เอาประกัน เพราะผู้เอาประกันสามารถเวนคืนกรมธรรม์โดยชดเชยมูลค่าเงินสละได้จำนวนมากกว่าถ้าจ่ายเบี้ยประกันตามอายุจริง

(๒) เพิ่มเบี้ยประกันจำนวนหนึ่ง (Flat Extra Premium)

วิธีนี้ใช้สำหรับบุคคลที่มีความเสี่ยงภัยสูงกว่าปกติ เพราะความบกพร่องทางร่างกาย อาชีพ หรือที่อยู่อาศัย เช่น ทาบอด เป็นใบ้ หรือพิการ เบี้ยประกันที่บริษัทได้เพิ่มจากอัตราปกติเป็นการเพิ่มค่าต้นทุนแก่การประกันของผู้เอาประกัน เพราะผู้เอาประกันไม่ได้รับเงินปันผลหรือมูลค่าเงินสละเพิ่ม เนื่องจากบริษัทต้องใช้เบี้ยประกันส่วนเพิ่มพิเศษนี้เป็นค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เอาประกันอื่นที่อยู่ในประเภทเดียวกัน

(๓) จำนวนเงินเอาประกันที่ลดลง (Lien)

ในกรณีที่มีความเสี่ยงภัยมากกว่าปกติ หรือการที่ผู้เอาประกันขาดคุณสมบัติ แต่จำนวนความเสี่ยงภัยหรือการขาดคุณสมบัติลดลงตามระยะเวลา เช่น บุคคลที่มีน้ำหนักตัวน้อยกว่าปกติเมื่อมีอายุน้อย หรือประวัติของครอบครัวว่ามีอายุสั้น บริษัทอาจกำหนดในกรมธรรม์ว่า ถ้าผู้เอาประกันถึงแก่กรรมในระยะเวลาที่คาดไว้จะหักเงินส่วนหนึ่งจากจำนวนเงินที่เอาประกันไว้ แต่จำนวนที่จะหักนี้จะลดลงเป็นปี ๆ ไปตามลำดับหากผู้เอาประกันยังมีชีวิตอยู่ ถ้าผู้เอาประกันถึงแก่กรรมหลังจากระยะดังกล่าว บริษัทจะจ่ายเงินที่เอาประกันให้เต็มจำนวน การประกันชีวิตในลักษณะนี้ ผู้เอาประกันจ่ายเบี้ยประกันตามอัตราปกติ แต่ความคุ้มครองที่ผู้เอาประกันได้รับเพิ่มขึ้นตามลำดับเท่ากับจำนวนเงินเอาประกันที่ลดลง วิธีนี้สนับสนุนให้ผู้ที่มีความหวังว่าจะมีชีวิตรอดอยู่พ้นระยะเวลาดังกล่าวแสวงหาความคุ้มครองจากการประกันชีวิต แต่ความคุ้มครองตลอดระหว่างระยะเวลา Lien มีต่ำกว่าจำนวนเงินที่เอาประกันไว้แม้ว่าความต้องการความคุ้มครองที่แท้จริงของผู้เอาประกันอาจสูงในระยะเวลา Lien ก็ได้

(๔) **เบี้ยประกันเพิ่มพิเศษเป็นเปอร์เซ็นต์ (Extra Percentage)**

อัตราภาระที่เพิ่มขึ้นในหมู่ผู้เอาประกันที่มีภัยต่ำกว่ามาตรฐาน อาจแสดงได้เป็นจำนวนเปอร์เซ็นต์ของอัตราภาระตามปกติ เช่น อัตราภาระในหมู่ผู้เอาประกันที่เป็นโรคหัวใจ อาจมีอัตราภาระ ๑๕๐ เปอร์เซ็นต์ของอัตราปกติ บริษัทจึงคิดเบี้ยประกันจากอัตราภาระที่เพิ่มขึ้น หรือสร้างตารางภาระใหม่เพื่อแสดงถึงอัตราภาระของบุคคลดังกล่าว

(๕) **Numerical System of Rating**

วิธีการเก็บเบี้ยประกันเพิ่มขึ้นแบบนี้ คือ ให้ภัยมาตรฐานมีอัตราเท่ากับจำนวน ๑๐๐ ผู้เอาประกันเพื่อที่จะจ่ายเบี้ยประกันตามอัตราปกติ ต้องแสดงคุณสมบัติโดยบริษัทจะต้องพิจารณาถึง อายุ ส่วนสูง และน้ำหนักว่าจะต้องจ่ายเบี้ยประกันตามอัตราปกติหรือไม่ ถ้ามีคุณสมบัติต่างจากนั้น บริษัทจะเพิ่มหรือลดจำนวนตัวเลขเข้ากับหลัก ๑๐๐ เช่น มีรูปร่างต่ำกว่าปกติบริษัทอาจจะเพิ่มจำนวน ๕ หรือ ๑๐ เข้าไปใน ๑๐๐ หรือมีอายุน้อยกว่าก็อาจได้รับติดลบ ๕ หรือ ๑๐ เป็นต้น หักจากจำนวนมาตรฐาน (๑๐๐) กรณีนี้ผู้เอาประกันจะเสียเบี้ยประกันต่ำกว่า จำนวนบวก และ ลบ จากความได้เปรียบและเสียเปรียบจาก ๑๐๐ จะเป็นมูลที่บริษัทจะเก็บเบี้ยประกันจากผู้เอาประกัน

(๖) **กรมธรรม์เบี้ยประกันสูง (Higher Premium Policy)**

คือ บริษัท จะให้ผู้เอา ประกัน ช้อกรมธรรม์ ประกันชีวิต ที่มีเบี้ยประกันสูงกว่า กรมธรรม์แบบที่ผู้เอาประกันแสดงความจำนง วิธีนี้ใช้มากในบริษัทที่ไม่รับประกันภัย Substandard แต่อาจรับประกันผู้เอาประกันที่มีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนเนื่องจากขาดคุณสมบัติบางอย่างที่ทำให้อัตราภาระสูงในระยะหลังของชีวิต เช่น บริษัทไม่ยอมให้ผู้เอาประกันช้อ กรมธรรม์แบบสะสมทรัพย์ที่ครบอายุหลังจากผู้เอาประกันมีอายุเกินกว่า ๖๐ ปี เพื่อจำนวนเงินสำรองที่เพิ่มขึ้นช่วยลดจำนวนความเสี่ยงภัยของบริษัท ประโยชน์ก็คือ กรมธรรม์แบบสะสมทรัพย์ จะครบอายุก่อนที่อัตราภาระในหมู่บุคคลเหล่านี้จะสูงขึ้น

ในกรณีที่ผู้เอาประกันจะถูกจัดอยู่ในประเภท Substandard แต่ภายหลังกลับอยู่ในประเภท Standard เช่นนี้บริษัทควรพิจารณาลดเบี้ยประกันหรือไม่ ในสัญญากรมธรรม์ประกันชีวิตทั่วไป กำหนดให้บริษัท พิจารณาเบี้ยประกันเสียใหม่ ตาม ลักษณะแห่งภัย ที่เปลี่ยนแปลง แต่ผู้เอาประกันไม่อาจให้บริษัทคืนเบี้ยประกันเพิ่มเป็นพิเศษที่จ่ายไปแล้วในระหว่างที่ผู้เอาประกันไม่อาจทำการประกันด้วยอัตรามาตรฐานได้

การประกันชีวิตแบบนี้ ช่วยให้ ประชาชน เห็นความสำคัญ ของการประกันชีวิต และส่งเสริมบุคคลทุกคนให้สามารถหาความคุ้มครองจากการประกันชีวิต ซึ่งช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดียิ่งขึ้นในระหว่างบริษัทประกันชีวิตและประชาชน